

Sygn. akt III Kow.340/15pr

POSTANOWIENIE

Dnia 19.08.2015r.

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO w Słupsku Jan Filipczyk

Protokolant sekr. sądowy Daria Staroń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupsku del. do Prokuratury Okręgowej w Słupsku – Dariusza Iwanowicza oraz Przedstawiciela administracji Zakładu Karnego w C. – J. A.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego** o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art.153§2kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skazanemu L. A. s. J.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 17.07.2013r., sygn. akt II K 317/13;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych w części dotyczącej wydatków i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazany L. A. złożył wniosek o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary, podnosząc trudną sytuację rodzinną oraz wskazując na potrzebę udzielenia swoim rodzicom, osobistej pomocy.

Wniosek nie jest zasadny.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd penitencjarny podziela stanowisko wynikające z postanowienia z dnia 11 stycznia 2012 r. Sądu Apelacyjnego w Lublinie sygn. II AKzw 1397/11 z którego wynika, że „Przerwa w wykonaniu kary pozbawienia wolności jest instytucją szczególną postępowania wykonawczego, stanowiącą wyjątek od zasady, w myśl której kara ta powinna być wykonywana w sposób ciągły, a więc przesłanki jej udzielania powinny być interpretowane ściśle. Wskazać bowiem trzeba, że pozbawienie człowieka wolności zawsze wywołuje pewne negatywne następstwa w jego życiu osobistym, zawodowym i rodzinnym. Sytuacja taka stanowi jednak naturalną konsekwencję izolacji więziennej. Ciężar gatunkowy ujemnych skutków osadzenia w zakładzie karnym musi więc być tego rodzaju, że w żaden inny sposób niż przez udzielenie przerwy w karze nie można im zaradzić”.

Z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego wynika, że sytuacja rodzinna skazanego jest stabilna. Rodzice skazanego J. i M. A. są emerytami i z tego tytułu pobierają świadczenie w łącznej kwocie 2799zł. Mieszkają w parterowym domu, składającym się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki. Mieszkania jest zadbane, wyposażone w podstawowy sprzęt gospodarstwa domowego, a warunki socjalno – bytowe w nim panujące są wystarczające do prawidłowego funkcjonowania. W miarę swoich możliwości radzą sobie w załatwianiu codziennych spraw. Stąd też, zdaniem Sądu, stwierdzić należy, że rodzice skazanego mają zapewnione odpowiednie warunki mieszkaniowe, a

ich sytuacja finansowa nie jest na tyle trudna, by uzasadniała udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary.

Jak wynika z dokonanych ustaleń, rodzice skazanego mimo rozpoznanych schorzeń (tj. zwyrodnienie kręgosłupa, stawów biodrowych, miażdżycy zarostowa kończyn dolnych, astma oskrzelowa i nadciśnienie tętnicze) w sposób samodzielny wykonują niezbędne czynności domowe i zaspokajają bieżące potrzeby materialno – bytowe. Nadto, matka skazanego mimo złego stanu zdrowia opiekuje się niepełnosprawnym mężem i synem. Ponadto, należy zaznaczyć, że skazany nie jest jedyną osobą, która może udzielić swoim rodzicom stosownej pomocy. Niezbędne wsparcie przy wykonywaniu codziennych czynności życiowych (np. robieniu zakupów, zawożeniu do lekarza) rodzice skazanego otrzymują od swojej wnuczki A. S. oraz córki D. S., z którymi utrzymują właściwe relacje. Zatem, nie budzi wątpliwości to, że pobyt skazanego na wolności byłby w chwili obecnej niecelowy.

Zważyć również należy, iż przerwa w odbywaniu kary pozbawienia wolności ma charakter celowy, a rozważając zasadność jej udzielenia Sąd powinien mieć na uwadze fakt, czy skazany wykorzysta przerwę zgodnie z jej przeznaczeniem. Takie stanowisko wynika z postanowienia Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.05.2009r. w sprawie II AKzw 446/09, a Sąd penitencjarny w pełni je podziela. Obecnie, skazany odbywa karę pozbawienia wolności za przestępstwa o dużej społecznej szkodliwości, z art.197§1kk, art.197§2kk, art.279§1kk, art.284§3kk, których dopuścił się w warunkach art.64§1kk i art.64§2kk. To oznacza, że nie jest on sprawcą przypadkowym, wręcz przeciwnie osobą wysoce zdemoralizowaną, przejawiającą utrwalone skłonności do popadania w konflikt z prawem.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w odbywaniu kary wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę stwierdzić należy, że nie zostały spełnione przesłanki określone w art.153§2kkw, które uzasadniałyby udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Z tego też względu, uznając wniosek skazanego o udzielenie przerwy w karze za niezasadny, postanowiono jak wyżej.

O kosztach postępowania przed Sądem orzeczono na podstawie przepisu art.626§1 kpk w zw. z art. 624§1 kpk w zw. z art. 1§2kkw.